

[Gert Petersen.]

— til demokrati, frihed og alt dette. I artikel 2 hedder det, at deltagerne vil bidrage til den videre udvikling af fredelige og venskabelige mellemfolkelige forhold ved at styrke deres frie samfundsordninger, ved at hidføre en bedre forståelse af de grundsatninger, som disse samfundsordninger hviler på. I indledningen, i præambelen, opstilles der tre formål for de stater, som er gået sammen i Den nordatlantiske Traktat. For det første, at de er fast besluttede på at sikre sig deres folks frihed, fælles traditioner og kultur hvilende på demokratiet, på den personlige friheds grundsatninger — der var den igen, der findes mange dyre ord i den traktat — og på lov og ret. Det var beskyttelsen af demokratiet.

Nr. 2: deres stræben er at fremme stabilitet og velfærd i det nordatlantiske område. Man må nok spørge om, hvorvidt stabiliteten og velfærdet fremmes gennem den politik, der føres i Grækenland, og som NATO efter min opfattelse beskytter. Jeg mener, at begge disse to hovedformål er krænket.

Så er der endelig det tredje formål, nemlig at de er besluttede på at forene deres kræfter til kollektivt forsvar. Meget vel, det sidste er det, man bestandig påberåber sig, de strategiske militærpolitiske overvejelser. Men kendsgerningen er, at af de tre hovedformål, som er angivet i Den nordatlantiske Traktat, er de to krænket. Kendsgerningen er også, at der ikke er noget nyt i denne negligering af demokratiets interesser, af de to ud af tre hovedformål i NATO-traktaten. Det var tilfældet; allerede da traktaten blev indgået, da diktatorlandet Portugal fra første færd blev optaget som medlem, og det var tilfældet i 1950'erne, dengang Tyrkiet og Grækenland, som begge på det tidspunkt var diktatorlande, blev optaget som medlemmer.

Men før eller senere må erfaringerne dog vel blive så righoldige, at man begynder at erkende, og at disse erfaringer sætter frugt. For ellers er og bliver de smukke ord, som er

blevet sagt her, og hvis oprigtighed jeg ikke tvivler om, tomme ord, bekendelser uden realiteter bagved, og det gælder i ganske særlig grad solidaritetserklæringerne til Grækenland.

Socialistisk folkeparti er af den opfattelse, at denne diskussion er temmelig futil, at den ikke fører til noget, at det nu gennem en årrække er bevist, at den ikke fører til noget, og at man i stedet bør tage den nødvendige konsekvens, drage konklusionen af en realitetsanalyse i stedet for at hylle sig i illusioner. På den baggrund skal jeg fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, der lyder sådan:

„Idet folketinget på baggrund af situationen i og omkring Grækenland på ny må konstatere, at NATO hverken har evne eller vilje til at forsvare demokratiet i medlemsstaterne, således som det er forudset i Den nordatlantiske Traktats præambel og i dens artikel 2,

opfordrer folketinget regeringen til at opsigte Danmarks medlemskab af Den nordatlantiske Traktat,

og går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Uden større optimisme skal jeg anbefale denne dagsorden til vedtagelse. Men er jeg ikke optimistisk i spørgsmålet, om den bliver vedtaget netop nu, så er jeg meget stærkt af den opfattelse, at de erfaringer, man har høstet gennem 20 år og i ganske særlig grad i de senere år i forbindelse med Grækenland, vil hobe sig op, der vil komme flere af dem, og før eller senere vil man blive nødt til for anstændighedens og for demokratiets skyld at udtræde af Den nordatlantiske Traktat.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor).

Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Kjær Rasmussen: Ja, man sidder jo og bliver helt flov over, at man ikke har noget